

„Svetlo svieti v tme, ale tma Ho nepohltila“ (J 1,5)

Svetlo Pravoslávia

SPOLOČENSKO -DUCHOVNÝ OBČASNÍK

pre stredné Slovensko

číslo 10

Drahí milovaní v Christu, najväčšie tuhé mrazy a bohaté nádielky snehu sú už, dúfam, za nami a ľudia sa akiste začínajú tešiť na jar, na krásnu prebúdzajúcu sa prírodu, štebotavé vtáčiky, teplé líce slniečka atď. Ale nám kresťanom pripomína jar aj čosi iné, pripomína nám najväčší kresťanský sviatok, sv. Paschu, sväté Christovo Vzkriesenie. Tomuto Veľkému Dňu predchádza dlhý Veľký pôst, ktorý nám čo chvíľa začne.

Mám skúsenosti, že po každom pôste sa cítim oveľa lepšie. Či už po stránke fyzickej, alebo psychickej. Ten pocit, že to človek s Božou pomocou zvládol, je neopísateľný. Až po pôste si môže človek naplno vychutnať sviatky a teší sa na voňavý posvätený košík plný dobrôt. Akosi inak chutí mäso, vajíčka a syry, všetko ma lepšiu výraznejšiu chuť. Svätá pravda, že pôst robí jedlá chutnejšími.

Aj naša duša sa bude po pôste cítiť lepšie, ak sa budeme postiť aj po tej duševnej stránke. Čo to znamená? Snažme sa vyhýbať prázdny rečiam, radšej sa venujme modlitbe. Dajme prednosť duchovnému čítaniu pred televíziou. Vypočujme si radšej duchovné piesne, akafisty a na svetskú hudbu v tom čase zabudnime. Je len na nás, ako sa k tomu postavíme. Nie je to vôbec ľahké, ale Boh nám pomôže, ak na nás uvidí snahu.

*No nezabúdajme, že všetko treba robiť pomaly a s rozvahou, lebo **Sv. Pravoslávie nie je šprint, ale beh na dlhú vzdialenosť**. Sýte telo prekáža čistej modlitbe a Boží Duch do sýteho tela neprichádza. Ale je potrebné poznať mieru pôstu, aby sme predčasne nezoslabli... Rozložme si sily tak, aby sme aj my došli do vytúženého cieľa a odmenou nám bude nebeské Kráľovstvo. Boh chce, aby sme boli blahodaťou Svätého Ducha obdarení celí. V Biblii sa píše: „**Oslávte teda Boha svojím telom i svojím duchom, čo oboje náleží Bohu**“ (1 Kor 6,20).*

V tomto čísle sme pre vás pripravili niekoľko zaujímavých duchovných článkov, ktoré by vás mohli duchovne vzpružiť.

ĽUDIA, BUĎTE OSTRÁŽITÍ!

Extrasenzorika, bioenergetika, liečenie „biopolom“, hypnóza, ľudové liečiteľstvo, netradičná medicína, kódovanie, robenie z očí tzv. „splúvane“, bosoráctvo, čarovanie a veštenie, mágia (biela i čierna), špiritizmus, astrológia, kontaktovanie s duchmi, kontaktovanie s vyšším umom, napojenie sa na kozmickú energiu, kontaktovanie s UFO, parapsychológia, telepatia, telekinéza, hĺbková psychológia, joga a iné východné kulty ako jasnovidectvo, meditácia a tiež iné formy okultizmu nás privádzajú k prehlbujúcim sa vzťahom so zlými duchmi – démonmi.

VŠETKY VYŠŠIE SPOMENUTÉ METÓDY A FORMY LIEČENIA NEPOCHÁDZAJÚ OD BOHA!

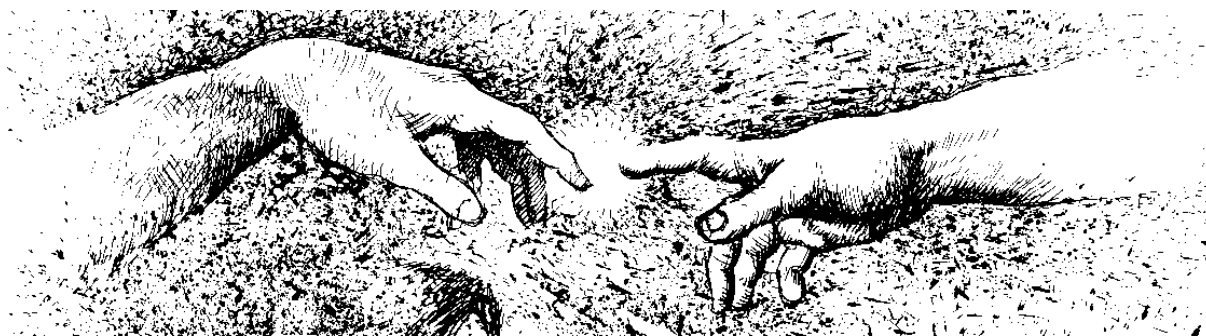
Výsledkom pôsobenia týchto metód je síce dočasná úľava v chorobách, ale tá sa pomíne a choroba sa znovu vráti v plnej sile. Človeka postihujú: odňatie umu, duševné poruchy, posadnutosť, podmaňovanie diablom a nakoniec duchovná smrť. Ikony a modlitby falošných liečiteľov slúžia ako lešť na prilákanie tých, ktorí im dôverujú.

Svätá pravoslávna Cirkev **nepožehnáva** liečenie spomenutými metódami a ani zaoberanie sa nimi.

Ľudia, zľutujete sa nad sebou a svojimi deťmi, nepodrobujte sa nebezpečenstvu!

Chráňte sa vo svätom Pravosláví!

Ak máte nejaké nejasnosti a problémy, prosíme, obracajte sa s nimi na pravoslávnych kňazov.

Svätá mučenica Tatiana

Svätá Tatiana bola dcérou bohatého a významného Rimana. Od detstva bola vychovávaná v kresťanstve. Keď sa stala plnoletou, zriekla sa manželského života a za svoj dobrý kresťanský život bola vymenovaná za diakonisu rímskeho chrámu. V tejto funkcii pomáhala kňazom v ich starostlivosti o farníkov: navštevoval chorých a uväznených, pomáhala žobrákom. Keď sa v polovici III. storočia začalo systematické prenasledovanie kresťanov, sv. Tatiana spolu so svojím otcom bola po ťažkom mučení usmrtená. Svätá Cirkev ju poctila vyhlásením za mučenicu.

Svätá apoštolka Nina

Svätá Nina, apoštolka Gruzínska, pochádzala z Jeruzalema a od detstva túžila šíriť kresťanskú vieru v tých zemiach, kde bola ešte neznáma. Keď jej otec odišiel do púšte a matka sa stala diakonisou, jej želanie sa splnilo: odišla do pohanskej Iberie (tak sa volalo Gruzínsko). Tu kázňou o Christovi a príkladom svojho cnostného života pokorila ľudské srdcia a priviedla aj Gruzínskeho kráľa Miriana k nohám Christovým. Mirian si vyžiadal episkopov a kňazov z Carihradu a dal pokrstiť seba aj svojich ľudí. Podľa pokynu Niny dal vo svojom hlavnom meste postaviť prvý kresťanský chrám. To bolo v IV. storočí. Z Gruzínska odišla Nina do najbližšej zeme od Iberie – Katechin a priviedla ku Krstu katechinskú kráľovnú Sofiu. Cirkev nazvala sv. Ninu apoštolom rovnou za jej činy v prospech rozšírenia kresťanstva.

Svätý Jevlogij

Svätý Jevlogij žil v IV. storočí, bol učený a veľmi bohatý. Rozdal svoj majetok chudobným a keď opustil svoj dom, zachcelo sa mu urobiť svojmu bližnému nejakú službu. Na ceste uvidel žobráka bez rúk a nôh, ako prosí o almužnu. Povedal si v srdci sám pre seba: „Tomuto budem slúžiť do konca svojich dní.“ Vzal žobráka na ruky, odniesol ho do domu a žil s ním 15 rokov opatrujúc ho. Umýval ho, krmil, nosil na rukách, staral sa o neho, ako o rodného otca. O 15 rokov začal srdce žobráka pokúšať diabol. Stal sa podráždeným a začal Jevlogia urážať. Neraz mu vravel: „Akiste si ty nejaký vrah alebo zlodej a teraz chceš tým, že ma opatruješ, vykúpiť svoj hriech.“ Jevlogij sa zmieril, trpel a mlčal, keď počúval tieto nezaslúžené výčitky. O nejaký čas tento žobrák, ktorý sa stále viac a viac hneval na Jevlogia, povedal: „Keby som mal ruky, položil by som ich na seba, taký mi je život s tebou odporný.“ Zarmútený Jevlogij sa vybral k veľkému starcovi tej doby, ctihodnému Antonijovi Veľkému, aby mu poradil. Antonij Veľký mu povedal: „Uteším ťa v krátkosti tým, že ti pripomeniem slová nášho spoločného Spasiteľa: *„Ten, kto pretrpí do konca, bude spasený.“* (Mat. 10,22). Jevlogij sa vrátil k svojmu chorému a trpezlivo pokračoval v svojej hrdinskej činnosti. O štyridsať dní Jevlogij zomrel v láske a pokoji s týmto žobrákom. A čoskoro po ňom zomrel aj žobrák, horko oplakávajúc svoju krivdu proti Jevlogiovi.

Slovenčina naša reč

Mnohí sa iste zhodneme v názore, že súčasná spisovná slovenčina dosiahla vysokú úroveň, ktorá je porovnateľná s úrovňou iných vyspelých európskych štátov. Dokazujú to preklady umeleckých, vedeckých teoretických a popularizačných diel do slovenčiny. V našej slovenčine už vzniklo a stále vnika veľké množstvo jazykovo kvalitných písaných i hovorených prejavov. No moju pozornosť v súčasnej dobe upútalo aj neprimerané množstvo používania predovšetkým anglických výrazov.

Po spoločenských a politických zmenách v novembri 1989 nastala výrazná zmena v postavení ruštiny z jednej strany a angličtiny na druhej strane. Kým význam ruštiny objektívne klesol, význam angličtiny prudko narástol. Tento stav sa odzrkadlil nielen v politickej a hospodárskej oblasti, ale má aj bezpečnostné pozadie. Veľa vplyvných ľudí bezhlavo upúšťa od vlastných duchovných a kultúrnych zdrojov a nedôstojne napodobňuje cudzie vzory. No, žiaľ, nie sú to len oni, ktorí rýchlo zabúdajú na svoju materinskú reč.

Kde sa len pozrieme, takmer všade nás prenasledujú anglické názvy a zvraty. Už pomaly ani nenavštevujeme žiadne obchody, ale rôzne *supermarkety*, *hypermarkety*, (nabudúce možno *ultramarkety*), *MacDonaldy*, *shoppingcentrá*, ktoré bez akejkoľvek výnimky žmýkajú naše peňaženky. Do krčmy vraj už chodia iba lazníci, a preto všetci navštevujú *puby*. *Carrefour*, *Tesco*, *Big Billa*, *Ikea* či *Baumax* sú pojmy, ktoré budú možno onedlho vedieť povedať slovenské deti skôr ako to sladké „mama“.

A bohužiaľ, tento problém sa týka nielen obchodov, ale aj slovenských inštitúcií, televíznych a rozhlasových centier. Kam sa, napríklad, podela rozhlasová stanica s ucho lahodiacim názvom *Rádio Koliba*? Prečo ju museli premenovať na *Rádio „Okey“*? Keby sa radšej namiesto zmeny názvu venovali zmene jej repertoára, pretože je smutné, ako málo sa hrajú slovenské piesne v slovenských rádiách. Je takisto veľká škoda, že na vec nič nemenia ani iné rozhlasové stanice ako „*Rock FM rádio*“, „*Fun rádio*“, „*Rádio Twist*“, „*Rádio Lumen*“ a pod.

Na Slovensku existuje v anglickom jazyku aj neprimeraný rozsah slov nacionálnych a citosloviec, nepíšuc o neprispôsobivej výslovnosti anglických slov. Namiesto citoslovca *fiha* sa používa *wau*. Mne osobne to pripomína svojho psa, ktorý si tiež z času na čas občas pozavýja. V bežnej komunikácii bolo slovo *dobré* vystriedané cudzím *ok*, tak ako aj *výborne* bolo nahradené tak populárnym *super*. *Super* filmy, *super* ceny, *super* zľavy, *super* obchody, *super* časopisy, *super* programy,... Bez komentára.

Je to len príkladov z mnohých, ktorými som chcela poukázať a upozorniť na nemilý stav, ktorý sa objavil v našej rodnej reči. Nesvedčí ani o pevnej zakorenitosti v domácej kultúre a potvrdzuje, že používanie takýchto slov sa môže stať nezrozumiteľným a sťažujúcim naše dorozumievanie.

Kázeň o márnotrattom synovi

Drahí bratia a sestry v Christu,

počuli sme Evanjelium o márnotrattom synovi, ktorý premrhal všetko svoje imanie, čo mu dal jeho otec. Na tomto podobenstve vidíme, že so svojím majetkom máme hospodáriť rozumne, a nie tak, ako s ním hospodáril stratený syn. Klesol tak hlboko, že sa uchýlil u jedného z občanov a zažiadalo sa mu jesť aj to, čo jedávali svine. Vtedy začal premýšľať, ako dobre mu bolo u svojho otca, kde mal všetkého dostatok. Začal ľutovať svoje činy a začal činiť pokánie. S pokorou sa vrátil k svojmu otcovi, vyznal pred ním svoje hriechy a otec mu odpustil, dokonca mu vystrojil veľkú hostinu. A vtedy povedal otec krásne slová: „**Tento môj syn bol mŕtvy a ožil, bol stratený a našiel sa.**“

Aj náš nebeský Otec miluje každého jedného z nás a na každom mu záleží. Čaká na náš návrat. Lebo z veľkej lásky k nám poslal na svet svojho Syna, aby On zobral na Seba všetky hriechy tohto sveta. Aby ani jeden z nás nezahynul, aby každý mal večný život. A už je len na nás, ako naložíme so svojím životom, či sa budeme kajať, alebo hrešiť naďalej. Isus Christos nám dáva príklad, ako máme žiť. Uvedomme si, že na tomto svete nie sme večne, ale len dočasne a máme stále myslieť na smrť.

Položme si otázku: čo je to pokánie? Pokánie v žiadnom prípade nie je strach, veľa ľudí si tieto dva pojmy zamieňa. Myslia si, že keď chcú činiť pokánie, musia sa báť, ale to je omyl. Mnoho ľudí žije v zajatí strachu, ale to neznamená, že sa kajú.

Napríklad koľko ľudí v čase nejakej pohromy prosí Boha o pomoc, plačú a modlia sa a keď je po všetkom, zabúdajú na Boha a začínú žiť, ako pred tým. Opäť sa rúhajú, vysmievajú sa, ohovárajú a nadávajú. Priznajme si: my ľudia sme ako chrobáky. Keď je pekne, vyhrievame sa na slniečku a myslíme si: všetko je moje, celý svet je iba môj! A akonáhle zafúka vietor, trasieme sa a prosíme: Bože, nesfúkni ma. Činiť pokánie sa spečaťuje a potvrdzuje svätou spoveďou. Teda pred Spoveďou začína pokánie, zmena, obrat, znovuzrodenie duše. **V úprimnej Spovedi dosahujeme odpustenie hriechov Božou blahodaťou.** Ak z duše nevyjde jed, potom do duše nevstúpi pokánie. Hriech je ako skazený a boľavý zub, musíme ho vytrhnúť aj s koreňom.

Nepotrebuje dlhý čas, aby sme činili pokánie, stačí jedna jasná chvíľka v živote každého človeka, podobne, ako sa to udialo u strateného syna. Uvedomil si svoj hriech, pokajal sa a zmenil svoj život. Urobme to so svojím životom aj my, skončíme s hriechom, zmeňme svoj smer a nech je naším vodcom Boh.

Drahí bratia a sestry, majme stále na pamäti toto poučné Evanjelium, prichádzajme do Božieho chrámu a stále na sebe pracujme a zdokonaľujme sa. Boh prijme každého jedného z nás, lebo **Boh je Láska**. Raz sa ktosi opýtal ctihodného Pimena, čo je to pokánie a on mu povedal: „aby si sa nevrátil späť k hriechom, ktoré si vykonal.“ Preto čiňme pokánie aj my, nevracajme sa k dávnyh hriechom. Boh nám pomáha v našom úsilí! Amiň. Christos posredi nas!

kázeň diakona Jána

„Blahodať mi dala poznať, že všetci ľudia, ktorí ľúbia Boha a zachovávajú jeho prikázania, sú naplnení svetlom a podobajú sa na Pána; a tí, ktorí idú proti Bohu, sú naplnení tmou a podobajú sa na nepriateľa.“ (ctihodný Siluan Atoský)

Modlitba sv. Efréma Sýrskeho

(modlitba počas Veľkého pôstu)

Pane a Vládca môjho života, chráň ma pred duchom prázdnoty, ustarostenosti, túžby po nadriadenosti a prázdnych rečí.

(zemný poklon)

Daruj mi tvojmu-(ej) služobníkovi-(služobníčke) ducha čistoty, pokory, trpezlivosti a lásky.

(zemný poklon)

Pane a Kráľ môj, daj, aby som videl-(a) všetky svoje hriechy (nedostatky) a nesúdil-(a) svojho-(ich) brata (sestru, bratov a sestry), lebo Ty si požehnaný na veky vekov. Amen.

(zemný poklon)

Čítaj pri osobnom modlitebnom pravidle ráno aj večer počas Veľkého pôstu.

Tajomstvom vtelenia sa ukazuje zároveň dobrota Božia, múdrosť a spravodlivosť, moc a sila.

Dobrota preto, že nepohrdol slabosťou svojho stvorenia, spravodlivosť preto, že nedal zvíťaziť tyranovi a tiež preto, že nevytrhuje človeka násilím zo smrti, múdrosť preto, že našiel najdôstojnejšie riešenie veci najobťažnejšej, moc a nekonečná sila preto, že nie je nič väčšieho, než keď sa Boh stane človekom. (sv. Ján Damaský)

Úvahy o manželstve

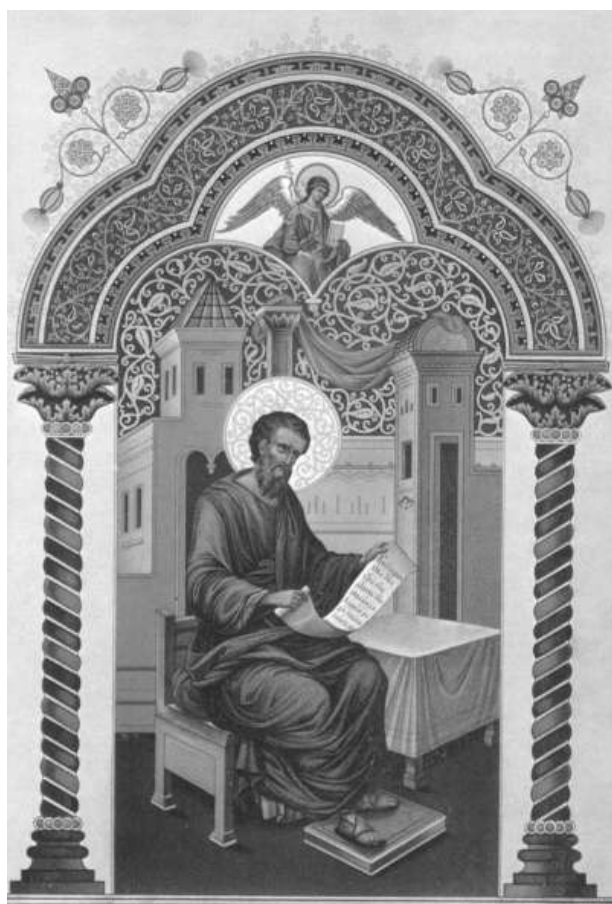
O duchovnom obsahu manželstva

Manželstvo, ktoré nesmeruje k duchovnému povzneseniu človeka, nie je naplnené a to je škoda a premárnenie príležitosti, lebo kresťansky uzatváraný sobáš medzi dvoma pravoslávnyimi kresťanmi je jednou z dvoch požehnaných ciest k žitiu (Bohoľudskej) plnosti.

Ľudia v dnešnom svete nachádzajú v manželstve často len útočisko pred samotou, alebo priateľstvo, ochranu, inde – možnosť bezproblémového ukájania telesných pudov a potrieb, v manželstve možno nájsť manžela spolupracovníka, často sa jedná iba o cestu k zaisteniu *obvyklého spôsobu života v spoločnosti (všetci tak predsa žijú)*, inde to môže byť akt ku zlepšeniu spoločenského postavenia, u panovníckych rodov je to akt politický atď. Mnohé z týchto funkcií manželstva sú dobré, dôležité i potrebné, ale – nie je to všetko, chýba tu ešte to najdôležitejšie. Bez duchovného rozmeru je i pekné manželstvo svetských ľudí len fragmentom, štipkou toho, k čomu majú ľudia smerovať a čo majú nachádzať.

Nachádzanie hlbokého zmyslu manželstva je spojené s duchovnou vyspelosťou a rastom oboch partnerov. Vzhľadom k tomu, že duchovná úroveň ľudstva v poslednom storočí strmo klesá, a že sa to premieta i v poklese duchovného života kresťanov, zaznamenáva kresťanské manželstvo úpadok (o katastrofálnom úpadku svetských manželstiev a svetského rodinného života ani nehovoriac).

Napokon spojovať sa ku spoločnému duchovnému životu bolo vždy ťažké; snáď preto povedal apoštol Pavol, že by bol rád, keby kresťania zostávali ako on – teda slobodní pre Christa (myslí sa tým v podstate mníšsky spôsob života). Nachádzať

v manželstve iba telesné potešenie bolo duchovným nebezpečenstvom už v jeho dobách. Na druhej strane súdi svätý apoštol, že je pre človeka lepšie žiť v akomkoľvek manželstve (teda i v tom, ktoré je duchovné pokleslé, ešte nepreduchovnelé, ktoré snáď zostáva do značnej miery len na telesnej úrovni), len aby to slabším ľuďom umožnilo zachovať Božie prikázania a drží ich tak v duchovnom prostredí Cirkvi, ktorá na kresťanov stále pôsobí a privádza ich k duchovnému rastu, ako keď je manželstvo falošným asketizmom odmietané a ľudia upadajú do pokušenia, do smilstva, prestupujú Božie prikázania a tak zostávajú mimo Cirkvi, kde im už niet pomoci. Nič nie je strašnejšie, ako pád do opätovného prestúpenia Božieho prikázania. Nie pre všetkých je totiž vhodná cesta mníšstva. Manželstvo je sväté a poskytuje možnosť rastu k duchovnému manželstvu, ktoré potom privádza muža a ženu do neba rovnako, ako anjelský život mníchov. Sv. Gregor Teológ

povedal, manželstvo je kľúč k ceste čistoty a lásky.

O mníšskom živote a manželskom prebývaní

„Nie všetci chápu túto reč; ale len tí, ktorým je to dané.

Lebo sú ľudia neschopní manželstva od života matky, a sú takí, ktorých ľudia urobili takými, a sú, ktorí sa sami urobili takými pre kráľovstvo nebeské. Kto to môže pochopiť, nech pochopí.“
(Matúš 19, 11-12)

Po týchto slovách Isus žehnal deťom...

Nie je možné hovoriť o manželskej ceste k Bohu a nezmieniť sa o mníšskej ceste, ktorá vyzerá (ale práveže len vyzerá) ako niečo opačné, čo protirečí manželstvu.

I mních vlastne žije manželský život. Je to istým spôsobom nebeské manželstvo. Podľa slov apoštola Pavla už nemá mních starosť o nič nepozemské, nestará sa o to, aby sa páčil ľuďom, ale stará sa len o to, aby sa páčil Christovi. Stáva sa vlastne Christovou nevestou, Jemu zachováva vernosť a čistotu. Pretože žije anjelským životom, zmenšuje svoje potreby a žiadosti tela na najmenšiu potrebu, stále sa postí, zapiera sa, vedie zápas so všetkými vášňami – bez kompromisu, až do ich úplného vylúčenia. Pri tomto úsilí zrieť sa telesného života a žiť iba duchovným nebeským životom, sa mních zrieka akéhokoľvek telesného pohlavného života, akejkolvek pozemskej sexuality, a pestuje iba duchovný vzťah k Isusovi Christovi, ktorému sa úplne oddáva a obetuje svoj pozemský život a všetky telesné ľúbosti a potešenia.

Svojím duchovným zápasom rodí mních duchovné deti. Svätý Ján Damaský píše: **Duchovné potomstvo býva počaté v lone duši láskou a bázňou Božou a v pôrodných bolestiach vychádza na svet a plodí a rodí ducha spásy.**

Až na samú hranicu možnosti privádza mních ideály kresťanského života. Je to túžba byť dokonalým kresťanom, všetko tomu obetovať a úplne zaprieť seba samého; umrieť pre Christa, stať sa pre neho mučeníkom... V Cirkvi je mníšstvo vo veľkej úcte; pre svoju náročnosť je ale táto cesta vhodná pre nemnohých.

V manželstve sa vlastne deje to isté, ale miernejším spôsobom. Je treba mať na pamäti, že mníšske kresťanstvo nie je nijakým iným kresťanstvom. Ideál kresťanského života je jeden – nie sú teda dva ciele kresťanského života, dva kresťanské ideály, ale iba jediný, spoločný pre všetkých pokrstených – a mníšska cesta i cesta manželstva teda mieri k jednému cieľu. V manželstve je dosahovaný okúsením, ktoré zjednocuje Božiu lásku skrze manželské spojenie muža a ženy; zjednodušene sa dá povedať, že sa

tu ide cestou k Bohu skrze návrat ku koreňom ľudského stvorenia, ktorý je v Christu otvorený, veď Spasiteľ ľuďom opäť otvoril stráženú bránu do raja. Mníšska cesta potom užíva strmého vzostupu k anjelskému netelesnému (bezpohlavnému – čo sa tela týka) životu, do nebeského Kráľovstva, skrze potlačenie vášní, očistenie tela, usilovne sústredenej mysli i srdca na duchovný život, čo je cesta, ktorú Christos tiež posvätil. Obe cesty sú svojimi formami veľmi rozdielne, ale vnútorným obsahom a v princípoch sú vlastne totožné; cieľ je jeden Spása a Kráľovstvo Božie a prostriedok k tomu vedúci je v podstate zhodný tiež u oboch ciest – je ním život v Christu, duchovný život, odovzdávanie sa druhému a zmenšovanie samého seba, nahromaďovanie do nebeských pokladníc, kde zlodeji nekradnú, a kde je prebývanie srdcom u ľudomilného Hospodina.

Pre toho, koho ešte nepresvedčili predchádzajúce riadky, citujem sv. Jána Zlatoústeho, ktorý hovorí – mýlia sa tí, ktorí si myslia, že niečo iné sa požaduje od mníchov a niečo iné od kresťanov žijúcich vo svete; veď kresťania vo svete sa od mníchov odlišujú len jediným – jedni vstupujú do manželstva a druhí nie; zodpovednosť (za prijaté kresťanstvo) však nesú tí i oní rovnakú...

Spomeniem i to, že prebývanie v monastieri sa v niektorých rysoch podobá rodinnému životu – napr. pestovaním života v *spoločenstve*. Práve každodenné nutné spoločenstvo napomáha ku vykoreňovaniu vášní. Život v samote môže totiž vášne iba utlmiť, uspať, ale oni môžu zostať v človeku živé, môžu byť spútané svätými myšlienkami! Preto duchovní otcovia spravidla nepúšťajú adepta na pustovníctvo do života v samote skoro, ale až po dlhšom živote v spoločenstve monastiera. Osamelosť môže v nepripravenom človeku podporovať egoizmus. Na ilustráciu uvedeného pripomeňme známe slová: **koľko kresťanov miluje celé ľudstvo, ale nevydrží s konkrétnym človekom pod jednou strechou alebo ťažko znáša niektorých príslušníkov milovaného ľudstva vo svojej blízkosti!** Milovať všetkých je ľahké, ale viesť s niekým spoločný život je značne náročnejšie. Život v spoločenstve – či už v rodinnom, alebo v monastierskom – nás učí otvárať srdce pre druhého, urobiť vo svojom srdci miesto svojmu blížnemu i s jeho odlišnou povahou, nedostatkami, chybami a pokleskami. To platí rovnako pre manželstvo ako aj pre mníšske spoločenstvo. Tam i tu sa ľudia učia trezľivo a s láskou sa znášať, čo je kríž, ale spása sa získava nesením kríža (práve pre odpor ku krížu sa dnes mnoho manželstiev rozpadá; kto ale v skutočnosti prijal kresťanstvo, ten má ku krížu lásku, taký neuteká z manželstva ani z monastiera, lebo vie, že by to bol útek pred samým sebou a pred spásou.

Kto sa trápi nerozhodnosťou, ktorú cestu duchovného života si má zvoliť, nech mu Božia vôľa zjaví apoštolove slová zo svätého Písma: „*Len nech každý žije v tom, čo mu udelil Pán a ako Boh ho povolal k viere. Myslím teda – a pre nastavajúce ťažkosti je to správne, - dobre je človeku zostať tak, ako je. Viazaný si ku žene? Nevyhľadávaj rozvod! Si bez ženy? Nehľadaj ženu!*“ (1.Kor. 7,17 a 26-27).

Ak si kresťan, čítaj túto abecedu

- 1. V posteli, keď sa prebúdzáš, najprv si spomeň na Boha a prežehnaj sa znamením kríža.**
2. Bez modlitebného pravidla nezačínaj svoj deň.
- 3. Počas celého dňa všade, pri každej práci, modli sa krátkymi modlitbami.**
4. Modlitba, to sú krídla duše, robí dušu Božím trónom, všetka sila duchovného človeka je v jeho modlitbe.
- 5. Aby Boh modlitbu vypočul, je potrebné modliť sa nie končekom jazyka, ale srdcom.**
6. Nech nikto vôkol teba nezostane bez tvojho úprimného pozdravu.
- 7. Nezanechávaj modlitbu vtedy, keď ťa nepriateľ uvádza do bezcitnosti. Kto sa núti k modlitbe pri suchosti duše, ten je vyššie od toho, kto sa modlí so slzami.**
8. Nový Zákon by si mal vedieť rozumom a srdcom, vyučuj sa v ňom neustále: čomu nerozumieš, nevykladaj sám, ale pýtaj objasnenie od svätých otcov.
- 9. Svätenú vodu prijímaj s túžbou na posvätenie duše a tela - nezabúdaj ju piť.**

10. Ďakovný pozdrav Nebeskej Kráľovnej „Bohorodice Divo, radujsa...“vyslovuj častejšie, hoci aj každú hodinu. Vo voľnom čase čítaj diela svätých otcov a učiteľov duchovného života.

11. V pokušeniach a súženiach opaku Žaltár a čítaj prosebný Kánon k Presvätej Bohorodici. Ona je našou Orodovníčkou.

12. Keď na teba démoni hádzu strely, hriech sa k tebe približuje, vtedy spievaj piesne siedmeho, strastného týždňa a Svätej Paschy, čítaj Kánon s Akafistom Najsladšiemu Isusovi.

13. Ak nemôžeš spievať a čítať, tak v čase boja spomínaj Isusovo meno: „Pane Isuse Christe, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym," stoj pri kríži a raduj sa svojím plačom.

14. Počas pôstu sa posti, ale vedz, že Bohu je milý nielen pôst tela, t.j. zdržiavanie sa hriechu, ale predovšetkým striednosť uší, očí, jazyka a taktiež zdržiavanie srdca od slúženia vášniam.

15. Človek, prístupujúci k duchovnému životu nesmie zabúdať, že je chorý, jeho um je v klame, vôľa je viac naklonená ku zlu ako ku dobru a srdce - v nečistote od klopania v ňom vášní. Preto počiatok duchovného života musí byť vždy v získaní duchovného zdravia.

16. Duchovný život je neustála, neumlkajúca vojna s nepriateľom spasenia duše: nikdy nespí duševne, tvoj duch musí byť vždy bezpodmienečne čulý, v každom boji vždy volaj na pomoc tvojho Spasiteľa.

17. Boj sa zjednotiť s hriešnymi myšlienkami, ktoré k tebe prístupujú. Keď súhlasíš s takýmito myšlienkami, už si zhrešil vo svojej myslí.

18. Pamätaj, aby si nezahynul, je potrebné mať opravdivé pokánie pred Bohom: „*Pane, odpusť a pomôž, neodtrhni odo mňa Tvojho Svätého Ducha.*“

19. Neustále pros: „Strach tvoj, Pane, zasej do môjho srdca.“ Ó, aký blažený je ten, kto má neustálu bázeň pred Bohom!

20. Celé svoje srdce bez zvyšku oddaj Bohu a pocítiš raj na zemi.

21. Nezotrvávaj nikdy bez práce v nečinnosti, cirkevné a nedeľné dni maj v úcte podľa Božieho prikázania.

22. Tvoja viera sa musí utvrdzovať častým utiekáním sa k pokániu a modlitbe a taktiež ku spoločenstvu s ľuďmi hlbokej viery.

23. Zaved' si spomínanie, zapíš si doňho mená všetkých živých a zomrelých, všetkých, ktorí ťa nenávidia a ubližujú ti, a každodenne sa za nich modli.

pokračovanie abecedy v nasledujúcom čísle

Na zamyslenie...

Drahí bratia a sestry,
v tomto čísle som sa rozhodla, že sa zameriam na problém, s ktorým sa stretol určite každý. V minulom čísle som písala o nezamestnanosti a dnešný problém tiež súvisí so nezamestnanosťou. Týka sa ľudí bez domova, ktorí sú tiež nezamestnaní a vidíme ich hocikde. Väčšinou sú v podchodoch, na námestí, niektorí, dovoľm si napísať, tí prešpekulovanejší, žobrujú pri kostoloch, iní na stanici atď.

Vždy som s nimi súcitila, až kým som nezistila, že niektorí z nich vedia pomocnú ruku aj zneužiť. Nič ma nevyvedie z miery viac, ako keď vidím bezdomovca, ktorý odo mňa pýta peniaze a pritom fajčí. Vtedy si pomyslím, že keď má dotýchny na cigarety, potom nie je až taký chudobný, lebo cigarety nie sú v dnešnej dobe žiaden lacný špás. A tu sa naskytuje otázka. Máme my kresťania tých ľudí, ktorí vyžobané peniaze prepijú a prefajčia, radšej obísť a pomodliť sa za nich, alebo sa máme nad nimi zľutovať a hodiť im do čiapky nejaké tie drobné? Čo je väčší hriech? Ktosi mi povedal, že pokiaľ dám peniaze bezdomovcovi s dobrým úmyslom, nie je už moja vec, čo s tými peniazmi urobí. Ale ja s tým po všetkých mojich skúsenostiach (dobrých i zlých) nesúhlasím. Myslím si, že to bude aj môj problém, pretože toho človeka nepriamo podporím v jeho hriechu. Veď dobre vieme, že alkohol a cigarety sú diablove prostriedky.

Kedysi dávno sa mi na autobusovej stanici stalo, že bezdomovec odo mňa pýtal 20 Sk s tým, že už dva dni nič nejedol a chcel si ísť kúpiť držkovú polievku. Vtedy som mu tie peniaze dala myslieť si, ako som mu veľmi pomohla, keď si ohrial telo teplou polievočkou. Aké bolo moje prekvapenie, keď som ho v ten istý deň opäť stretla na stanici a opäť mi tvrdil, lebo si ma nepamätal, že dva dni nič nejedol a chce znovu 20 Sk na polievku. Čo urobil s tými mojimi peniazmi? Odpoveď si dajte sami. Dnes by som spravila inak, už by som mu nedala ani korunu. Išla by som s ním priamo do obchodu, kde by som mu kúpila polievku a nejaké to pečivo. Až vtedy by som bola spokojná, že sa najedol a moje peniaze nepremárnil. A tak to

budem robiť stále. Ak niekto bude pýtať peniaze, spýtam sa ho, čo potrebuje a ak povie, že je hladný, osobne mu pôjdem kúpiť nejaké jedlo. Ja viem, môže sa stať, že to jedlo nezje a vyhodí ho do koša, ale ja verím, že v tom koši si ho nájde niekto, kto ho bude skutočne potrebovať. Alebo, ak bude niekto pýtať peniaze na autobus (lebo aj to sa mi už viackrát stalo), kúpim mu lístok a dám si tú námahu, že s ním počkám na ten autobus. Kam ho už zavezie, vie len Boh. Zneužívať žobranie na to, aby si mohol človek vypiť a vyhodiť z kopýtka, sa mi zdá kruté.

A ešte perlička, počula som, že počas týchto vianočných sviatkov dokázal bezdomovec v Bystrici vyžobrať pred kostolom za dve hodiny 800 Sk a potom s nimi utekal na stanicu... Ach, ako dlho musí človek robiť, aby zarobil toľké peniaze!!!

Drahí, pomáhajme bezdomovcom, ale pomáhajme im s rozumom. Touto úvahou nechcem tvrdiť, že všetci ľudia bez domova vedia a sú schopní zneužiť ľudskú pomoc. To teda nie, ale našou úlohou je postarať sa o nich po stránke telesnej, t. j. poskytnúť im oblečenie, jedlo a ak budú chcieť, pomôžeme im aj po stránke duchovnej. No nedovoľme niektorým, aby zneužili našu pomoc! Na Poslednom Súde sa budeme zodpovedať za seba, ale i za iných. Dajme si pozor, aby naša snaha nevyšla na zmar resp. sa neotočila proti nám.

Modlitba

Nikolaj Gogol' (1809 – 1852)

„Pane môj, učiň, aby moci Tvojej svätej milosti, bez únavy sa priblížili k Tebe.

Neponechávaj ma samotného, ani na chvíľu môjho života.

Buď so mnou v práci, pre ktorú povolal si ma do života;

ja zas plný svojej povinnosti celý budem v Tebe.

Otče môj, kiež deň a noc oči mojej duše vidia výlučne Teba.

Učiň, aby moja duša, prebývajúca v tomto údolí, ľahostajná bola ku všetkému, okrem Teba jediného.

Nech moje srdce nevníma akékoľvek pokušenia, ktoré sú mámením zlého, a zasievaj zmätok do mojej duše.

Nech nevkladám nádej do nikoho, len do Teba jediného, Pane môj a Vládca.

Verím, že jedine Ty máš moc pozdvihnúť dušu moju.

Verím, že dielo mojich rúk nevzniklo pričinením môjho rozumu, ale Tvojej svätej vôle.

Ty poslal si mi myšlienku o ňom, vďaka Tebe dozrela ona vo mne a daroval si mi silu,

aby som to, čo si mi vnúkol, doviedol do konca.

Robíš všetko pre moje vykúpenie:

I trápenie posielaš, aby obmäkčilo moje srdce.

Prenasledovanie, aby som sa častejšie na Teba obracal.

Vďaka za dar lásky, aký mám k Tebe.

Nech sa umocňuje a rozkvitá v mojej duši, ktorá bez únavy chváli sväté meno Tvoje,

vyslovované teraz i vzdychy až na veky vekov, amen. “

Chceš, aby ťa Boh ušetril? Potom nešetri sám seba. (blažený Augustín)

Svetovláda Slobodomurárov a Iluminátov

Bratia a majstri templárski, ktorí všade prenikali a bohatli zlatom, striebrom i vôbec majetkom, a ktorí si tak vznešene počínali, kde sú, čo sa s nimi stalo?

Začiatok mystických povestí tohto agresívneho hnutia, ktoré sa prenieslo až do dnešných čias vo forme úsilia o svetovlád, nájdeme v príbehu murárskeho majstra **Hírama**, staviteľa Šalamúnovho chrámu v Jeruzaleme. Jeho tajomné zavraždenie dalo podnet na konštituovanie mysticky-pomstiteľského učenia, ktoré prebrali ako základ rády križiakov. Ich politické postavenie im predurčilo uzatvorenie do mníšskeho militantného systému s princípmi postupného zasväcovania, s ezoterikou, symbolikou i stupňami poznania. (Mnohé, i keď skreslené, insígnie pretrvali dodnes.) Iná vetva tradície nadväzuje na osud templárskeho veľmajstra Jacqua de Molay. Úžasná moc rádov bola trňom v oku Filipa Pekného. Manipuláciou pápeža Klimenta V. sa mu podarilo presadiť zatýkanie členov rádu dňa 14.9. 1307, a tým jeho absolútne zdecimovanie. Molay bol 7 rokov väznený a mučený, bez možností obhajoby, a nakoniec dňa 18.3 1314 upálený. Takto vznikla legenda a mučeník. Opäť pomstiteľská téza. A že sa ujala, dokazuje napr. poprava Ludvika XVI., keď po jeho sťatí gilotínou vyskočil na popravisko neznámy muž a vykrikol: Konečne si pomstiteľ, Jacques de Molay.

Po Beaujeouvi rád neprestal existovať ani na okamžik, a my vieme, že od Aumonta až po naše dni nebola reťaz veľmajstrov ani raz prerušená, pretože však hodina ešte neudrela a čas nenastal, meno a sídlo veľmajstrov a ich hodnostárov, ktorí rád vedú a jeho vznešenú činnosť riadia, zostáva tajomstvom, ku ktorému majú prístup iba

osoby zasvätené inak je udržiavané v nepreniknuteľnej tajnosti. (Rukopis z roku 1760, podľa G.A.Schiffmanna)

V roku 1376 sa vynára pojem Freemason, neskôr prekladaný ako slobodomurár. K boomeru murárov dochádza po veľkom požiari Londýna, keď sú sem pozvané murárske cechy z celej Európy. Zachovávajú si svoju uzavretú štruktúru, ale do ich predstavenstva sa dostávajú aj členovia mimo profesie, väčšinou intelektuálneho zamerania. Atmosféra rádovej príslušnosti, mystického nádychu, symboliky a opozičníctva podporuje dňa 24.6.1717 vznik prvej Veľkej Lóže na svete. Slobodomurárstvo sa skoro rozširuje do Francúzska a ostatnej Európy. Spolu s jeho rozmachom vznikajú striktné, vyššie rytierske stupne zasvätenia. Slobodomurári vystupujú ako pokrikárske, uzavreté spoločnosti, so zvláštnou sústavou mravouky, zahalenej alegóriami a vyjadrenej symbolmi. Pod ich krídla sa hrnie intelektuálna elita, priťahovaná nezvyčajnosťou formy poznávania aj symbolických obradov. Už teraz sa osvedčuje pocit výlučnosti a prirodzená ľudská zvedavosť, ako jeden z najlepších prostriedkov na získavanie a úplné manipulovanie ľudí. Presne takto postupujú dodnes! Cieľom je svetový štát, s lákavým klamstvom úplného mieru. Ak bude existovať len jeden štát, nemá proti komu bojovať! Podľa ľudského myslenia stavajú slobodomurári ľudský chrám humanity, ktorý však vedie k deizmu, ani k ateizmu, ani k teizmu. Môže byť čímkoľvek, pretože Veľký stvoriteľ (architekt) Vesmíru nebol nikdy presnejšie definovaný. Môže to byť aj **Satan**. Už v roku 1717 dostáva slobodomurárstvo agresívne protikresťanský základ učením Jamesa Andersona, inak protestantského kňaza. Ale takáto militantná, vnútorne výborne organizovaná, spoločnosť si priam koledovala o zneužitie na mocenské záujmy úzkej skupiny ľudí. Zlom nastáva v roku 1781, keď na wilhelmbadenskom kongrese, usporiadanom veľmajstrom nemeckého slobodomurárstva, brunšvickým vojvodom Ferdinandom, došlo k splynutiu slobodomurárstva s iluminátmi.

2

Ilumináti

Knieža temnôt je gavalier. (Shakespeare, Kral' Lear)

**Dajte mi kontrolu nad peniazmi a nebude hrať žiadnu úlohu, kto robí zákony.
(Amschel Mayer Rothschild)**

Rád iluminátov založil 1.5. 1776 (oblúbený sviatok a jeho oslavy-podobnosť vôbec nie náhodná) Dr. Adam Weishaupt, profesor katolíckeho cirkevného práva na univerzite v Ingolstadte. Weishaupt od narodenia Žid, ktorý neskôr konvertoval ku katolicizmu, odklonil sa od svojho jezuitského rádu a založil vlastnú organizáciu. Po jej zákaze v r. 1786 oficiálne rozpustili a prešiel do ilegality. Toto všetko sa dialo na príkaz a z finančných prostriedkov francúzskej vetvy rodiny **Rothschildovcov**. Potrebovali Weishaupta na inováciu Protokolov sionských Mudrcov. Svetovláda, vytvorenie moderných otrokov, peniaze, manipulácia nie davov, ale celých národov. To je ich cieľom do dnes. Ako na to?

Použiť peňažné a sexuálne úplatkárstva na dosiahnutie kontroly ľudí na vysokých miestach rôznych stupňov všetkých vlád a v iných oblastiach tohto úsilia.

Ilumináti a fakulty univerzít majú kultivovať študentov, obdarených výnimočnými duševnými schopnosťami a patriacich do lepších rodín, v medzinárodných záujmoch a odporučiť ich na zvláštnu výchovu k internacionalizmu. Všetkých vplyvných ľudí a študentov s extra výchovou použiť ako agentov. Získať kontrolu nad všetkými masovokomunikačnými a oznamovacími prostriedkami na vytváranie názorov nás. Na každej vojne sa dá okrem iného veľmi dobre zarobiť a ovplyvňovaním proti sebe stojacich táborov je možné vytvoriť fakticky ľubovoľný politický model. Jedna vetva Rothschildovcov financovala Napoleona a iná Veľkú Britániu, Nemecko a ostatnú opozíciu. Po skončení napoleónskych vojen očakávali Rothschildovci, ako skutoční vodcovia iluminátov, že európske národy sú také zdecimované a u nich zadĺžené, že bez väčších problémov sa im podarí realizovať ich zámer s vytvorením základov spoločenstva štátov, pod ich výlučným vplyvom. (Paralela s Európskym spoločenstvom je smutnou skutočnosťou!) Ruský cár ale odhalil neveľmi zakrývané zábery iluminátov a rokovania na Viedenskom kongrese úplne znemožnil. Vtedajšia hlava rodu, Nathan Rothschild, rozzúrene prisahal, že on alebo jeho potomkovia zničia cára aj s celou jeho rodinou. Jeho potomkom sa to v roku 1917 podarilo naozaj dôkladne.

OZNAM

Počas Veľkého Pôstu sa budú vo vojenskej kaplnke vo Zvolene slúžiť sv. Liturgie vopred posvätených Darov každú stredu a piatok so začiatkom o 16 hodine.

Pravoslávna Cirkev oznamuje všetkým, že sväté Liturgie sa v Banskej Bystrici a vo Zvolene konajú striedavo: jednu nedeľu v Banskej Bystrici v náhradných priestoroch v Agentúre sociálnych služieb na Ulici 9. mája č. 74 (bývalé detské jasle) so začiatkom o 9:30 hodine. Ďalšiu nedeľu vo Zvolene v kaplnke zvolenského zámku o 10 hodine. Ďalej vám oznamujeme, že sa vo vojenskej kaplnke vo Zvolene začali slúžiť už aj sviatočné večerne, utrene a sv. Liturgie. Podrobnejšie informácie dostanete na telefónnom čísle: 0903 170 583. Tešíme sa na vašu účasť. Christos medzi nami!

SVETLO PRAVOSLÁVIA – spoločensko – duchovný občasník

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica, e-mail jankasom@szm.sk

